

Луиза. Че нали я видѣхме ! Сега да ся завърнемъ у дома !

Марго. Какъ ? Прѣди да я поздравимъ ?

Луиза. Ахъ, тя не ще ни приемне учтиво, защото тя принадлежи въ число то на князоветѣ, на кралетѣ — а пакъ кои сми ние, та тѣй ся бутами и исками да ся явимъ прѣдъ нея ? Тя въ село, догдѣто бѣше, отбѣгваше и странеше отъ насъ !

Марго. Ще ся засрами ли отъ насъ, та да ни прѣзира ?

Бертрендъ. Самий кралъ не ся срами, та поздравлява даже и най-низката тваръ, та тя ли ще ся срами отъ насъ ? Колкото и да е велика, то пакъ не е по-велика отъ краля ? *(Изъ черква та ся чуе, да ся биятъ тромпета)*

Клодъ Мари. Елате, елате въ черква ! *(отиватъ къмъ дъно то на сѣнна та, гдѣто ся изгубватъ)*.

І ЯВЛЕНИЕ ОСМО.

Тибо, облѣченъ въ черно. Раймондъ го дърпа. *(кандидатъ на Ивана Д. Ар. и иска да го задържи назадъ)* и иска да го задържи назадъ.

Раймондъ. Стойте, стойте назадъ, отче Даркъ ! Отстранете ся отъ множество то ! Вие видите, че тука ся сбрани набожни хора, а ваша та само печаль прави обида на това тържество.

Тибо. Видѣ ли нещастната моя рожба, добръ видѣ ли я ?

Раймондъ. О ! моля ви, моля ви, отстранете ся !

Тибо. Забелѣжи ли, какъ ся прѣплиташе въ ходъ тѣ, а поглѣдъ тѣ и какъ извънредно приплѣднѣлъ и увѣхнѣлъ ? Тѣзи ли е Ивана ! Нещасница познава и чувствува положение то си. И сега е, сега е минута та да избавя злочесто то си дѣте, моя та рожба ! *(иска да отиде)*.

Раймондъ. Отстранете ся, какво искате да правите ?

Тибо. Искамъ да я нападна ненадѣйно, искамъ да я поваля въ земята отъ туй свѣтло щастие ; да, съ